

Ivan Dobnik

Pesmi

Dva kraja

Nekdo, ki je v daljnem kraju,
odpira tvoje telo.
Nekdo, ki je v tvojem kraju,
tvojo kožo z očmi vetra
jemlje s seboj na skrivne poti.
Nekdo, ki je v daljnem kraju,
s tujim jezikom
odpira tvoje cvetove,
nekdo, ki je v tvojem kraju,
te išče v gozdovih,
kjer nimfe slasti spokojnost poletij
med trave nesó. V vrtovih mest se noči.
Vse tišje se zdi. Ko prideš nazaj,
je tam, zanesljivo, ljubimec dreves
in tvojih korakov, s poljubi,
ki zdravijo rane, z dlanmi,
ki te božajo, da mesec diši
kot krošnje cvetov divjih jablan,
in nisi sama, in ne boš sama,
tu je nepotopljiva obala,
tu je varno zavetje za radost,
tu je sen, ki je kri in telo dihanja,
da se ptica spočije, nebo umije.
V tvojem kraju utripa njegova duša.
Z nikomer ne govori,
tebe želi, z vetrom spi,
mokre so njegove oči,
nad pokrajino par grlic leti,
kjer si ti, se glasba rodi,

srebrno morje šumi,
v breztežne valove
pesem drsi, drhti,
ker te ni. Nekdo
v tvojem kraju
te sanja
s tvojimi očmi.

Nad mojim vrtom

Vse pretopljeno v sončno
morje.

Žolna in kragulj, vsak na
svojem koncu fontane,
prosta.

V dnevu, ko so vse stvari čiste
kot kozarci gozdnega medu,
vztrepetam v preletu srake
nad mojim vrtom.

Ptica, ki pleše v moji duši,
ranjena svetloba, nežnost prstkov
odpirajočih se drevesnih listov,
tišina sobe, rumeni cvetovi pokrajine,
prijateljica, ki je odšla in mi pustila pesem
na ustnicah, dlan na srcu, poslušam dežne
korake na travah, moj obraz odnaša pljusk nočne reke,
moje telo se preseljuje v rastline in živali, ki me obkrožajo,
spim z odprtimi očmi, v sanjah berem knjige, ki jih ni,
veter kuštra bele krošnje, vse diši po ljubljenju,
v tem raju sem zgubljen, proti večeru lepota
naraste do bolečine, čas se zapre v želod večnosti.

Vse je kot prvič. Visoki topol pod svojimi koreninami
objema mrtvega mačka, zdaj v njegovih listih trepeta njegov
smrček,
kipenje dneva je praznik. In ona, ki je nikoli ne dosežem,
pleše sama, varujem semena za mogočna drevesa,
sanjam o mrtvih, ki me obiskujejo v nočeh,

vse je na pravi poti, razen mojih dni,
ki kljubujejo, se upirajo, gorijo
v nepotešljivem nemiru,
vse je pripravljeno zanjo,
ki je še ni, a je vsepovsod že čutiti njeno utripanje,
žametni glas, breztežno hojo, krošnje drevja
se dotikajo neba, med katerimi bel oblak,
omamljen od krhkosti vseh teh razsežnosti,
potuje k morju, ki ga bo vzelo k sebi.

Pesem za poletno noč

Ogenj v pokrajini, kjer te ni.
Drevesa s tišino, ki te boža.
Počasi drhti dan, ptica je
pozabila pero na tvoji mizi.
Kdo sem, ki te poljublja?
Ranjen od tvoje bližine
nikoli več ne zaspim.
Sen reke, ki naju odnaša.
Je čas za ljubljenje v čajnem
morju, v tvojem dihanju,
na zadnji obali telesa.
Nič me ne zadrži. Dišiš,
tvoj glas je ples,
ki me navdušuje, čarovnija
neimenljive dežele si, čutim
kri, ki me trga, jezik, ki se
še ni rodil, tebe,
ki si od vedno del tega, kar zdaj dežuje,
padam, kar je dobro, k sebi,
vate, za zmeraj,
knjiga je odprta.

Skice iz globoke noči

Pesem žaluje za teboj.
Noč, golota, sanje o luni.

Dotikam se tvojih oči.
Dotikam se tvojega nosu.

Žeja sveta se premika s tihimi prsti.
Samotni večeri prihajajo kot kragulji.

Spim nag.
Moje telo diši in na meni spi njena koža.

Oddaljuje se veter.
Oddaljuje se pokrajina.
Oddaljuješ se ti.

Ko zaspiva, se vse spremeni v gozd tišine.
Nočna nevihta nama žgečka prste na nogah.

Poljubil je njene oči za na pot.
Nikoli se nista s telesi igrala.
Vse je prihajalo narahlo kot dež.

In na moji koži spijo tvoji nohtki.
Goreča svetloba pada s krošenj jutra.

Zapreš svoje oči

Zapreš svoje oči in moji prsti so reke zvezd,
Ki te božajo. Veter zaspi z nočjo, v kateri
Spustiva najino jadrnico na brezbrežno morje.
Brezčasje zadiši po slani rosi kože.
Beživa vase, tvoje telo je sončni ogenj, ki pleše.
Zrak na tvojih ustnicah je ranjen od dotikov.
Padaš vame: dolgo potovanje se pričinja.
Slapovi neizgovorljivih besed so dobili
Težo belih kril angelov, skritih v tvojih temnih laseh.
Ni jezikov zemlje, ki bi lahko izrekli ime tvoje lepote.
Telesi govorita besede ptic in valov

V oblikah drhtečih žitnih polj pod dolgimi
Poletnimi svetlobami. Zapreš svoje oči
Na gozdni jasi sredi sobe in te pijem
Kot reko z izviri v prostranstvih gora.
Tako prihajaš v moje sanje te noči.

Zimski dež

Zimski dež in trni zraka
nagloma kopnijo, širi se jok
bosih psov.

Spal je sam,
spremenjen v mačka, kotrljal
orehe in sanje, v megli
zablodlih.

Čaj ob treh, v hrastovi sobi.
Predrznost čez vse mere, nesramna
strast, ki gola med obraze
potnih dojk utone, vesolja
opit, kaktus med mandarinami,
z belim sokom,
ki odžeja.

* * *

Riba, celo noč, pokrita s peskom,
poslušna ptičje skoke med borovci.

Ljubezen, jutri pade rosa na te kamne!
Svetloba jih obleče v želve, modre in tihe.

Za Bežigradom

Izklesane tišine.

Vsaka oblika ima svoj jantar.

“V moji sobi je svet onkraj
mojega razumevanja,”
šepeta Wallace Stevens
in to zapiše s strastno
predanostjo tišini.

Kjer zaspim, se odgrnejo zavese mraka.

Narahlo padaj dragi dež.

Tako vse to
samo od sebe
govori naprej: “S kom
se pogovarjava, oblika hiš,
ko padeva v predmestje,
zamračeno od pocinkanih
oblakov, čisto tihih, polžjih,
škrtajočih s prahom grafitnih sten,
ko naju tišina bega, a ne preveč,
saj tudi živali čemijo v svojih duplih,
vselej same?”

Mrak izrežem iz sebe,
zrkla bleščic, ki nekoristno
frfotajo pod lučjo, vetrni grb
in pogled mravlje, ko se ji
približam in jo senčim.
S prsti iz svile.
Te dni.

Očetu

(23. VI. 1934–7. XII. 1982)

Izničeni čas. Tvoja jadrnica, vetrnica,
smisel, KONKRETNI DIH, tale premik nalivnika,
v soku julijske pahljače, bonace miru, na bojni črti
sentimenta in spomina: naj ne bo pozabljeno,
oče, naj bo zapisano, oče, to moje pesniško
vztrajanje, tako, kakor je bilo tudi tvoje,
do zadnjega. Die Sand aus den Urnen, nepotolažen,
v tem božanskem listju zelene narave.
Neizpraznljiva metafizika, temelj radosti,
najino znamenje, da sva še tu in da za nama
pride spet nekdo (ali pa že v sočasju diha),
ki bo razumel, molče, v tem brezobličnem svetu.
Vse, kar trepeti, je praznik. Drevesni listi, tako
prisrčni, spokojni, vzvalovani! Kdor jih ne vidi,
verjame v Boga. Kdor jih prepozna, verjame vanje.
Vsi najini opoji. Skoz vse dolgo poletje slavnih
vzklikov, ko kramljava in je čas mrtvih že v času
živih.

Bele misli

Beli jantar belih misli, reče ptica.
Reče, vrni mi moje sonce, ki diši po večerni reki.
Vrni mi ga, obrnjenega v drevesne krošnje, zaljubljenega,
olupljenega, v rumeno srce videnja. Vrni. Zdaj.
Puh je, ki ga preletim, mravljišče zobatih kač.
Koliko je še prostora za nebo in krila?
Tudi nebo mi vrni. Moje nebo, iz biserovine,
iz okusa po avgustovském dežju, to nebo.
Ti odletiš, ko jaz ostanem. Ptica, si reče, nimam imena
v človekovem spominu, le številko, v katero me zebe.
In tudi številka izgine. Pade na papir, na mivko spanj,
si spleta gnezdo, da bi se pomnožile zvezde spominjanja,
kajti ničesar ne smem pozabiti, si govori, in ne odleti,
dolgo strmi in mrmra, ponavlja zakone vojskovanj.
Vse hočem nazaj. Tisto drevo in tiste konje,
hiše brez streh, zeleno obzorje, jabolko, ki nikoli
ne pade. Hočem nazaj. Ali pa mi vzemi tudi krila,
če moreš. Če si upaš.